

عنوان مقاله:

ارزیابی برون داد پژوهشی اعضای هیات علمی دانشگاه: یک پیشنهاد برای تخصیص منابع مالی متناسب با عملکرد پژوهشی

محل انتشار:

مجله ایرانی آموزش در علوم پزشکی، دوره 17، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 3

نویسندگان:

مرجان منصوریان - Isfahan University of Medical Sciences

مهدی نعمت بخش - Isfahan University of Medical Sciences

خلاصه مقاله:

در برنامه بودجه هر دانشگاه بر اساس شاخص های آن دانشگاه، اعتباراتی به امور پژوهشی اختصاص داده می شود. این منابع تخصیص داده شده منابعی نیست که محققین دانشگاه با ارائه طرح های تحقیقاتی از صنعت یا از ارگان دولتی دیگری اخذ نموده باشند و در حقیقت این اعتبارات یارانه پژوهشی به دانشگاه است که توسط دولت تامین می شود. دولتی بودن این اعتبارات می تواند بی نظمی خاصی را در هزینه نمودن آن ایجاد کند. اولین مشکل آن این است که محققین در مدیریت مالی منابع دقت کمی نمایند و تصور شود که هرگاه و در هر شرایطی طرحی ارائه دهند تامین اعتبار خواهد شد. اما چنانچه محقق از اعتبارات تخصیصی به خود از پیش اطلاع داشته باشد، خواهد توانست با برنامه ریزی و ارائه طرح تحقیقاتی از این اعتبارات استفاده نماید و مشکلات در جهت هدف مند نمودن اعتبارات پژوهشی کم تر خواهد بود. اما این اعتبارات چگونه باید در دانشگاه به افراد تخصیص داده شود؟ آیا باید سرانه ای مشخص بین محققین تقسیم شود تا بر اساس ذوق خودشان تحقیق نمایند؟ آیا باید این هزینه ها صرفا به تحقیقات دانشجویی و پایان نامه ها اختصاص داده شود؟ آیا بهتر است در قالب تصویب طرح های تحقیقاتی هزینه به ازای هر طرح به محققین داده شود؟ و.... آنچه مسلم است این اعتبارات نباید غیر هدف مند هزینه گردد و تصور شود که هزینه نمودن این اعتبارات بدون تعمل ارتقای پژوهشی را به همراه خواهد داشت، بلکه علی رغم ناچیز بودن آن بایستی به هدف مند هزینه نمودن آن عنایت جدی و ویژه ای داشت و به عبارت دیگر اعتبارات به نحو بهینه ای مدیریت شود (۲۰۱). تجربه های گذشته نشان داده که یکی از راه های موفق در این تخصیص، احتساب افراد براساس برون داد علمی افراد و یا به عبارتی براساس توانمندی های پژوهشی آنها است. لذا سوال دومی مطرح می گردد و آن این که چه برون دادی در دانشگاه مورد قبول است؟ سیاست های وزارت متبوع در حال و گذشته نشان داده است که آنها به برون داد مقاله حساسیت بیش تری دارند که دلایل متفاوت و زیادی نیز برای آن وجود دارد و یکی از آن دلایل، بهتر بودن این شاخص برای اندازه گیری است. براساس مطالب پیشگفت دواصل بایستی مدنظر باشد: منابع مالی تخصیصی به پژوهش در دانشگاه ها محدود است. ۲- بهترین شاخص برای ارزیابی و مقایسه دانشگاه ها با یکدیگر برون دادی است که در قالب کمی، بهترین آن مقالات منتشر شده علمی است. البته نباید فراموش شود که فناوری و تولید محصول فناورانه نیز حائز اهمیت ویژه ای است که باید در جایگاه خود ارزش گذاری گردد و یا حداقل معادل سازی آن با مقالات منتشر شده خوب و کیفی در آینده انجام شود. لذا وظیفه دانشگاه ها حداقل آن است که به کیفیت و نه کمیت برون داد مقالات حساسیت داشته و دارای برنامه مدون باشند و در حقیقت برای انتشار مقالات خوب برنامه ریزی نمایند. لذا اگر هدف غایی پژوهش را بر اساس ملاک های ارزیابی امروزه، مقاله فرض کنیم که البته جای سوال و تامل دارد باید ارتقای کیفی مقالات در راستای دست یابی به برون داد عالی تری مد نظر دانشگاهیان قرار گیرد. بنابراین باید منابع ...

کلمات کلیدی:

نامه به سر دبیر، اعضای هیات علمی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1702801>

